

Nevím, jak by to mělo být dlouhé. Odhadni, zda celé nebo ukončit před poslední odstavcem, kde jsem udělala velkou mezeru.

21.8.2026 - Irena Steinhauserová | Strana svobodných občanů

Dnes je 21. srpna. Den, kdy si připomínáme okupaci Československa v roce 1968. A já si při tom nemohu nevzpomenout na člověka, který je dnes prezidentem České republiky. Petr Pavel je stejně starý jako já. V roce 1968 nám bylo sedm let.

Já jsem tehdy byla na prázdninách u babičky na Šumavě a dodnes si pamatuji její strach, že bude válka. Nikdo kolem mě nevnímal příchod cizích armád jako pomoc. Byla to okupace.

Petr Pavel však ve svém vlastnoručním životopisu vzpomíná na léto 1968 jinak. Píše o sovětských přátelích, kteří byli u nich na návštěvě, a o tom, jak mu otec vysvětlil situaci právě „na kontrastu mezi nimi na jedné straně a protisovětskými náladami na druhé straně“. Dokonce píše o své obhajobě „našich přátel“.

A právě tento Petr Pavel je dnes prezidentem České republiky. Každého 21. srpna pokládá věnce a pronáší projevy o okupaci, svobodě, historické paměti a poučení z minulosti. I letos nám jistě znovu připomene, jak důležité je nezapomínat na srpen 1968.

Mně to připadá jako poněkud nechutné morální divadlo.

Nejde mi přitom o to, odsuzovat sedmiletého chlapce za to, co si v roce 1968 myslel. Jde mi o něco jiného: o otázku, **zda člověk, který byl po významnou část svého profesního života pevně spojen s komunistickým režimem a jeho armádní strukturou, má dnes právo vystupovat jako morální autorita**, která nám každoročně vysvětluje, jak máme chápat srpen 1968 a jaké poučení si z něj máme odnést.

A především mi vadí, když se z tragédie roku 1968 stává jen další politický nástroj.

Protože jestli má mít 21. srpen skutečně nějaké poučení, pak podle mě především toto:

O své svobodě nesmíme přestat rozhodovat sami. A neměli bychom věřit žádné „pomoci přátel“ natolik, že kvůli ní odevzdáme vlastní zemi a vlastní rozhodování do cizích rukou.

A právě tady podle mě začíná být ten příběh znepokojivě aktuální.

Tehdy Petr Pavel nevnímal příchod sovětských vojsk jako okupaci, ale jako pomoc přátel ze Sovětského svazu. A dnes mám pocit, že se podobný způsob uvažování opakuje jen v jiném převleku. Tehdy Moskva, dnes Brusel.

Tehdy „pomoc přátel ze Sovětského svazu“. Dnes „pomoc přátel z Evropské unie“.

Tehdy jsme měli přijmout ochranu a vedení z Moskvy. Dnes máme podle tohoto pohledu stále více odevzdávat rozhodování o vlastní zemi do Bruselu. Tehdy se měl občan podříditi velkému společnému celku na Východě. Dnes se máme bez výhrad podřizovat velkému společnému celku na Západě.

Já ale nechci, aby Česká republika byla něčí provincií. Nechci, aby za nás jiní rozhodovali o zásadních otázkách naší země.

Budeme o své zemi rozhodovat sami, nebo budeme věřit, že naši „přatelé“ vědí lépe než my, co je

pro nás dobré?

Pro mě je odpověď jasná. Česká republika není majetkem Moskvy. A není ani majetkem Bruselu. Je naše. A o její budoucnosti bychom měli rozhodovat především my sami.

Irena Steinhauserová

Článek vyjadřuje názory autora nejedná se o oficiální stanovisko Svobodných

<https://svobodni.cz/nezarazene/nevim-jak-by-to-melo-byt-dlouhe-odhadni-zda-cele-nebo-ukoncit-pred-posledni-odstavcem-kde-jsem-udelala-velkou-mezeru>